

Downloaded via the EU tax law app / web

Privremena verzija

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

30. siječnja 2020.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Slobodno kretanje kapitala i sloboda platnog prometa – Ograničenja – Oporezivanje dividendi isplaćenih subjektima za zajednička ulaganja u prenosive vrijednosne papire (UCITS) – Povrat poreza obustavljenog na dividende – Pretpostavke – Objektivni kriteriji razlikovanja – Kriteriji koji po prirodi ili stvarno pogoduju rezidentnim poreznim obveznicima”

U predmetu C-156/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske), odlukom od 3. ožujka 2017., koju je Sud zaprimio 27. ožujka 2017., u postupku

Köln-Aktiefonds Deka

protiv

Staatssecretaris van Financiën,

uz sudjelovanje:

Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,

Loyens en Loeff NV,

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: P. G. Xuereb (izvjestitelj), predsjednik vijeća, T. von Danwitz i C. Vajda, suci,

nezavisni odvjetnik: G. Pitruzzella,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 22. svibnja 2019.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Köln-Aktiefonds Deka, R. van der Jagt, u svojstvu partnera,
- za Nederlandse Orde van Belastingadviseurs, F. R. Herreveld i J. J. A. M. Korving, u svojstvu agenata,
- za Loyens en Loeff NV, A. C. Breuer, *advocaat*, i S. Daniëls, porezni savjetnik,
- za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman i J. Langer, u svojstvu agenata,
- za njemačku vladu, T. Henze, J. Möller i R. Kanitz, potom J. Möller i R. Kanitz, u svojstvu

agenata,

– za Europsku komisiju, W. Roels i N. Gossement, u svojstvu agenata, saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 5. rujna 2019., donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumaženje članka 63. UFEU-a.

2 Taj zahtjev upućen je u okviru spora između Köln-Aktienfonds Deke (u daljnjem tekstu: KA Deka) i Staatssecretaris van Financiën (Državni tajnik za financije, Nizozemska) u vezi s povratom poreza na dividende obustavljenog KA Deki na dividende dionica nizozemskih društava isplaćene na temelju poslovnih godina 2002./2003. do 2007./2008.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Direktiva Vijeća 85/611/EEZ od 20. prosinca 1985. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na subjekte za zajednička ulaganja u prenosive vrijednosne papire (UCITS) (SL 1985., L 375, str. 3.), čiji je predmet, u skladu s njezinom četvrtom uvodnom izjavom, bio utvrditi zajednička osnovna pravila za odobrenja za rad, nadzor, strukturu i djelatnosti subjekata za zajednička ulaganja u prenosive vrijednosne papire (UCITS) sa sjedištem u državama članicama. Direktiva 85/611 izmijenjena je nekoliko puta, a zatim stavljena izvan snage, s učinkom od 1. srpnja 2011., Direktivom 2009/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na subjekte za zajednička ulaganja u prenosive vrijednosne papire (UCITS) (SL 2009., L 302, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 3., str. 213.), kojom je potonja preinačena.

Nizozemsko pravo

4 Svrha nizozemskog sustava koji se primjenjuje na porezne subjekte za zajednička ulaganja (u daljnjem tekstu: PSZU) je omogućiti fizičkim osobama, a osobito malim štedišama, da vrše zajednička ulaganja u određene vrste imovine. Cilj tog sustava je približiti porezni tretman koji se primjenjuje na pojedince koji ulažu posredstvom PSZU-ova onome koji se primjenjuje na pojedince koji pojedinačno ulažu.

5 U tu se svrhu PSZU-ovi oporezuju porezom na dobit po nultoj stopi. Oni također imaju pravo na povrat poreza na dividende obustavljenog na dividende isplaćene u Nizozemskoj. Tako je člankom 10. stavkom 2. Weta op de dividendbelasting 1965 (Zakon o porezu na dividende iz 1965.), u verziji koja je primjenjiva u glavnom postupku, određeno:

„Društvo koje se kvalificira kao subjekt za ulaganja za potrebe oporezivanja porezom na dobit može od inspektora zahtijevati donošenje odluke, protiv koje se može podnijeti žalba, kojom mu se odobrava povrat poreza na dividende koji mu je obustavljen tijekom kalendarske godine [...]”

6 PSZU-ovi imaju i pravo na smanjenje poreza po odbitku koji im je obustavljen u pogledu prihoda od ulaganja u inozemstvu.

7 Kada isplaćuju dividende, PSZU-ovi moraju nizozemski porez na te dividende obustaviti primateljima dividendi.

8 Sustav PSZU-ova poglavito je uređen člankom 28. Weta op de vennootschapsbelasting 1969 (Zakon o porezu na dobit iz 1969.), kojim su utvrđeni uvjeti koje mora ispuniti subjekt za ulaganja kako bi ga se moglo kvalificirati kao PSZU.

9 Jedan od tih uvjeta je i obveza subjekata za ulaganja da svojim dioničarima ili imateljima udjela isplate prihode primljene u određenom roku. Tako je člankom 28. stavkom 2. točkom (b) Zakona o porezu na dobit iz 1969. predviđeno da se dio dobiti definiran uredbom opće primjene isplaćuje dioničarima i imateljima potvrda o udjelima u roku od osam mjeseci od isteka poslovne godine i da se dobit koju treba isplatiti raspodjeljuje jednako na dionice i potvrde o udjelima.

10 S tim u vezi iz spisa kojim raspolaže Sud proizlazi da se, u skladu s Besluitom beleggingsinstellingen (Uredba o subjektima za zajednička ulaganja (Stb. 1970, br. 190), kako je izmijenjen Uredbom od 20. prosinca 2007. (Stbl. 2007, br. 573) (u daljnjem tekstu: Uredba o subjektima za zajednička ulaganja), iznosi koji se ne mogu odbiti uzimaju u obzir radi određivanja dobiti subjekta za ulaganje koja se može isplatiti. Usto, PSZU može ustanoviti rezervu za ponovno ulaganje i novčanu rezervu za zaokruživanje iznosa koje isplaćuje.

11 Priroda vlasničke strukture subjekta za ulaganja također je jedan od uvjeta o kojima ovisi kvalifikacija kao PSZU, s obzirom na to da sustav PSZU-ova moraju upotrebljavati samo ulagači kojima je namijenjen.

12 Od 2002. do 2006. uvjeti koji se odnose na vlasničku strukturu bili su uređeni člankom 28. stavkom 2. točkama (c), (d), (e), (f) i (g) Zakona o porezu na dobit iz 1969. Tim se odredbama razlikovalo subjekte za ulaganja čiji je dionicama ili potvrdama o udjelima raspolagala opća javnost i druge, na koje su se primjenjivali stroži uvjeti. Razlikovanje između tih dvaju subjekata temeljilo se na tome jesu li njihove dionice ili potvrde o udjelima bile službeno uvrštene na amsterdamsku burzu ili nisu.

13 Subjekt za ulaganja čije su dionice ili udjeli bili uvršteni na amsterdamsku burzu u biti je bio isključen iz sustava PSZU-ova ako je 45 % ili više njegovih dionica ili udjela držao subjekt koji je obveznik poreza na dobit – uz iznimku PSZU-a čije su dionice ili udjeli bili uvršteni na amsterdamsku burzu – ili ako ih je držao subjekt čija se dobit oporezivala porezom na dobit u pogledu njihovih dioničara ili imatelja udjela. Nadalje, subjekt za ulaganja čiji je najmanje 25 % dionica ili udjela držala jedna fizička osoba nije mogao biti obuhvaćen sustavom PSZU-ova.

14 Na subjekta za ulaganja čije dionice ili udjeli nisu bili uvršteni na amsterdamsku burzu primjenjivali su se stroži uvjeti te su, kako bi on mogao biti obuhvaćen sustavom PSZU-ova, u biti najmanje 75 % njegovih dionica ili udjela morale držati fizičke osobe, subjekti koji nisu obveznici poreza na dobit, kao što su mirovinski fondovi i dobrotvorne organizacije ili drugi PSZU-ovi. Subjekt za ulaganja nije mogao biti obuhvaćen sustavom PSZU-ova ako je jedna ili više fizičkih osoba držala najmanje 5 % dionica ili udjela u tom subjektu. Ako je investicijski fond imao odobrenje za rad na temelju Weta houdende bepalingen inzake het toezicht op beleggingsinstellingen (Zakon o nadzoru investicijskih fondova), od 27. lipnja 1990. (Stb. 1990, br. 380), potonja zabrana zamijenjena je pravilom u skladu s kojim nijedna fizička osoba nema pravo držati 25 % ili više dionica subjekta.

15 Nakon zakonodavnih izmjena, od 1. siječnja 2007., kako bi mogli biti obuhvaćeni sustavom PSZU-a, dionice ili udjeli subjekta za ulaganja moraju biti uvršteni u trgovanje na tržištu financijskih instrumenata, poput onoga predviđenog člankom 1:1 Weta houdende regels met betrekking tot de

financiële markten en het toezicht daarop (Zakon o financijskim tržištima i njihovu nadzoru), od 28. rujna 2006. (Stb. 2006, br. 475), ili fond ili njegov upravitelj moraju raspolagati odobrenjem za rad na temelju članka 2:65 tog zakona ili na temelju članka 2:66. stavka 3. navedenog zakona biti oslobođeni obveze da njime raspolažu.

Glavni postupak i prethodna pitanja

16 KA Deko je investicijski fond njemačkog prava (*Publikums-Sondervermögen*) sa sjedištem u Njemačkoj. On je UCITS u smislu direktiva 85/611 i 2009/65, otvorenog je tipa, uvršten je na burzu, nema pravnu osobnost i osobno je izuzet od oporezivanja porezom na dobit u Njemačkoj. On vrši ulaganja za račun pojedinaca. Njegove dionice uvrštene su na njemačku burzu, ali se njihovo uvrštenje u trgovanje na tržištu obavlja sustavom nazvanim „*global stream system*”.

17 Tijekom poslovnih godina 2002./2003. do 2007./2008., KA Deko je primio dividende koje su isplatila društva sa sjedištem u Nizozemskoj, u kojima je imao dionice. U skladu s konvencijom o izbjegavanju dvostrukog oporezivanja u području poreza na dohodak i poreza na imovinu te različite druge poreze i uređuju drugih poreznih pitanja, koju su 16. lipnja 1959. sklopile Kraljevina Nizozemska i Savezna Republika Njemačka (Trb. 1959, 85), kako je izmijenjena trećim dodatnim protokolom od 4. lipnja 2004. (Trb. 2004, 185) (u daljnjem tekstu: Porezna konvencija između Kraljevine Nizozemske i Savezne Republike Njemačke), te se dividende oporezuju porezom po odbitku čija je stopa 15 %. KA Deko, za razliku od investicijskog fonda sa sjedištem u Nizozemskoj koji ispunjava uvjete za kvalifikaciju kao PSZU, nije mogao ostvariti pravo na povrat navedenog poreza na temelju članka 10. stavka 2. Zakona o porezu na dividende iz 1965.

18 KA Deko u Nizozemskoj nema obvezu obustave poreza na dividende koje je sam isplatio.

19 Sud koji je uputio zahtjev navodi da se, u skladu s pravilima njemačkog poreznog prava, smatra da pojedinci koji su uložili u investicijski fond imaju pravo na teoretski minimalan iznos dividendi. Iznosi koji su zato oporezovani više od stvarno isplaćenih iznosa nazivaju se „iznosi izjednačeni s isplatom” (*ausschüttungsgleiche Erträge*). Tijekom godina o kojima je riječ u glavnom postupku njemački pojedinci koji su uložili u takve fondove imali su pravo na porezno oslobođenje koje se primjenjivalo na polovinu njihove porezne osnovice, koja je odgovarala stvarno isplaćenju dobiti uvećanoj za eventualne „iznose izjednačene s isplatom”.

20 Njemačko zakonodavstvo je do 2004. dopuštalo pojedincima da cjelokupan iznos poreza na dividende koji je investicijski fond platio u Nizozemskoj prebiju na naplaćeni njemački porez na polovinu porezne osnovice. Nakon izmjene njemačkog zakonodavstva to prebijanje je od 2004. do 2008. bilo ograničeno na polovinu nizozemskog poreza po odbitku i ono se više nije moglo izvršiti ako je investicijski fond odlučio od inozemni porez po odbitku odbiti od dobiti.

21 KA Deko je od nizozemske porezne uprave zahtijevao povrat poreza na dividende koji mu je bio obustavljen na dividende koje su nizozemska društva isplatila na temelju poslovnih godina 2002./2003. do 2007./2008.

22 Budući da je Inspecteur van de Belastingdienst (inspektor porezne službe) odbio te zahtjeve, KA Deko je podnio tužbu rechtbanku Zeeland-West-Brabant (Sud u Zeeland-West-Brabantu, Nizozemska) kako bi potonji odlučio o zakonitosti odluke inspektora porezne službe. On je pred tim sudom tvrdio da ga se može izjednačiti s investicijskim fondom sa sjedištem u Nizozemskoj koji ima status PSZU-a, kako je predviđeno člankom 28. Zakona o porezu na dobit iz 1969., i da posljedično ima pravo na povrat poreza na dividende na temelju članka 56. UEZ-a (sada članak 63. UFEU-a).

23 Budući da se Rechtbank Zeeland-West-Brabant (Sud u Zeeland-West-Brabantu) pitao je li

KA Deko objektivno usporediv s PSZU-om s obzirom na kriterije usporedbe tih fondova koje je postavio Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske), i zbog velikog broja predmeta u kojima se mogu javiti pitanja istovjetna onima o kojima je riječ u glavnom postupku, odlučio je tom sudu postaviti pet prethodnih pitanja.

24 Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske) najprije tvrdi da bi se prema njegovu pravnom obliku KA Deko mogao kvalificirati kao PSZU te je u tom smislu objektivno usporediv s PSZU-om čije je sjedište u Nizozemskoj. Taj sud pojašnjava da, dok bi PSZU sa sjedištem u Nizozemskoj imao pravo na povrate poreza na dividende koje zahtijeva KA Deko, potonji ne može izvesti pravo na povrat poreza na dividende ni iz nizozemskog zakonodavstva ni iz Porezne konvencije između Kraljevine Nizozemske i Savezne Republike Njemačke.

25 Budući da je smatrao da mogu postojati razumne sumnje u pogledu odgovora koje valja pružiti na pitanja koja je postavio rechtbank Zeeland-West-Brabant (Sud u Zeeland-West-Brabantu), Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske) odlučio je prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Protivi li se članku 56. UFEU-a (sada članak 63. UFEU-a) to da se investicijskom fondu sa sjedištem izvan Nizozemske zbog toga što nije obavezan na obustavljanje nizozemskog poreza na dividende ne odobri povrat nizozemskog poreza na dividende, koji je bio obustavljen od dividendi koje je primio od društava sa sjedištem u Nizozemskoj, dok se povrat poreza na dividende odobrava poreznom subjektu za zajednička ulaganja koji svoje prihode od investicija godišnje isplaćuje svojim imateljima udjela ili dioničarima uz obustavljanje nizozemskog poreza na dividende?

2. Protivi li se članku 56. UFEU-a (sada članak 63. UFEU-a) to da se investicijskom fondu sa sjedištem izvan Nizozemske zbog toga što nije utinjeno vjerojatnim da njegovi imatelji udjela ili dioničari ispunjavaju pretpostavke utvrđene nizozemskim propisima ne odobrava povrat nizozemskog poreza na dividende, koji je bio obustavljen od dividendi koje je primio od društava sa sjedištem u Nizozemskoj?

3. Protivi li se članku 56. UFEU-a (sada članak 63. UFEU-a) to da se investicijskom fondu sa sjedištem izvan Nizozemske zbog toga što svoje prihode od investicija ne isplaćuje u cijelosti svojim imateljima udjela ili dioničarima godišnje najkasnije u roku od osam mjeseci od isteka poslovne godine ne odobrava povrat nizozemskog poreza na dividende, koji je bio obustavljen od dividendi koje je primio od društava sa sjedištem u Nizozemskoj, čak i ako se u njegovoj državi sjedišta u skladu s ondje važećim zakonskim propisima njegovi prihodi od investicija, ako nisu bili isplaćeni, (a) smatraju isplaćenima i/ili (b) se prilikom oporezivanja imatelja udjela ili dioničara u državi sjedišta uključuju kao da je dobit bila isplaćena, dok se povrat poreza na dividende odobrava poreznom subjektu za zajednička ulaganja sa sjedištem u Nizozemskoj koji svoje prihode od investicija godišnje u cijelosti isplaćuje svojim imateljima udjela ili dioničarima uz obustavljanje nizozemskog poreza na dividende?

Postupak pred Sudom

26 Odlukom predsjednika Suda od 5. travnja 2017. ovaj predmet spojen je s predmetom C-157/17 u svrhu pisanog i usmenog postupka kao i presude.

27 Nakon objave presude od 21. lipnja 2018., Fidelity Funds i dr. (C-480/16, EU:C:2018:480), sud koji je uputio zahtjev je dopisom od 3. prosinca 2018. obavijestio Sud da želi povući svoj zahtjev za prethodnu odluku u predmetu C-157/17, kao i prvo pitanje u predmetu C-156/17, ali da zadržava drugo i treće pitanje postavljeno u predmetu C-156/17.

28 Odlukom predsjednika Suda od 4. prosinca 2018., predmet C-156/17 odvojen je od predmeta C-157/17, a potonji je izbrisan iz upisnika Suda 12. prosinca 2018.

Zahtjev za ponovno otvaranje usmenog dijela postupka

29 Nakon objave mišljenja nezavisnog odvjetnika, KA Dek a je dopisom podnesenim tajništvu Suda 18. rujna 2019. zahtijevao nalaganje ponovnog otvaranja usmenog dijela postupka na temelju članka 83. Poslovnika Suda.

30 U prilog svojem zahtjevu KA Dek a isti je da mišljenje nezavisnog odvjetnika sadržava netočnost u pogledu tumačenja članka 7. točke (e) Direktive 95/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. listopada 1995. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom protoku takvih podataka (SL 1995., L 281, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 7., str. 88.). On smatra da, za razliku od onoga što je tvrdio nezavisni odvjetnik u točkama 79. do 81. svojega mišljenja, članak 7. točka (e) Direktive 95/46 nema izravan horizontalni učinak na temelju kojeg tijelo koje nije javno ima pravo zahtijevati osobne podatke od drugog tijela koje nije javno ili mu ih dostaviti. Ta netočnost može odlučujuće utjecati na odluku Suda te tako opravdati ponovno otvaranje usmenog dijela postupka.

31 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, na temelju članka 252. drugog stavka UFEU-a, nezavisni odvjetnik, djelujući posve nepristrano i neovisno, javno iznosi obrazložena mišljenja o predmetima u kojima se u skladu sa Statutom Suda Europske unije zahtijeva njegovo sudjelovanje. Sud nije vezan ni mišljenjem nezavisnog odvjetnika ni obrazloženjem koje je dovelo do tog mišljenja (presuda od 22. lipnja 2017., Federatie Nederlandse Vakvereniging i dr., C-126/16, EU:C:2017:489, t. 31. i navedena sudska praksa).

32 U tom kontekstu također valja istaknuti da Statut Suda Europske unije i Poslovnik Suda ne predviđaju mogućnost da stranke postupka ili zainteresirane osobe iz članka 23. Statuta Suda Europske unije podnesu očitovanja na mišljenje koje je iznio nezavisni odvjetnik (presuda od 25. listopada 2017., Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, t. 23. i navedena sudska praksa). Stoga neslaganje jedne od stranaka s mišljenjem nezavisnog odvjetnika, bez obzira na pitanja koja je ondje razmatrao, ne može samo za sebe biti opravdan razlog za ponovno otvaranje usmenog dijela postupka (presude od 25. listopada 2017., Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, t. 24. i od 29. studenoga 2017., King, C-214/16, EU:C:2017:914, t. 27. i navedena sudska praksa).

33 Iz toga slijedi da se, u mjeri u kojoj je cilj zahtjeva za ponovno otvaranje usmenog dijela postupka koji je podnio KA Dek a taj da mu bude omogućeno odgovoriti na utvrđenja koja je nezavisni odvjetnik iznio u svojem mišljenju, a koja se odnose na Direktivu 95/46, taj zahtjev ne može prihvatiti.

34 Sud može, na temelju članka 83. svojeg Poslovnika, u svakom trenutku, nakon što sasluša nezavisnog odvjetnika, odrediti otvaranje ili ponovno otvaranje usmenog dijela postupka, osobito ako smatra da stvar nije dovoljno razjašnjena ili ako stranka iznese, po zatvaranju tog dijela postupka, novu činjenicu koja je takve prirode da ima odlučujući utjecaj na odluku Suda, ili pak ako je u predmetu potrebno odlučiti na temelju argumenta o kojem se nije raspravljalo među strankama ili zainteresiranim osobama iz članka 23. Statuta Suda Europske unije.

35 Međutim, u okviru ovog predmeta Sud, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, smatra da raspolaže svim elementima potrebnima za davanje odgovora na pitanja koja je postavio sud koji je uputio zahtjev.

36 S obzirom na prethodna razmatranja, nije potrebno odrediti ponovno otvaranje usmenog dijela postupka.

O prethodnim pitanjima

Uvodna o?itovanja

37 Valja istaknuti da se, kao što proizlazi iz odluke kojom se upu?uje prethodno pitanje, dividende koje su društva sa sjedištem Nizozemskoj isplatila primateljima sa sjedištem u toj državi ?lanici oporezuju porezom na dividende. Kada, kao u glavnom predmetu, primatelj dividendi ima sjedište u drugoj državi ?lanici, u predmetnom slu?aju u Njema?koj, te se dividende mogu oporezivati u Nizozemskoj po stopi od 15 % na temelju Porezne konvencije izme?u Kraljevine Nizozemske i Savezne Republike Njema?ke.

38 Iz navoda sadržanih u toj odluci proizlazi i to da samo investicijski fondovi koji ispunjavaju uvjete iz ?lanka 28. Zakona o porezu na dobit iz 1969. kako bi ih se kvalificiralo kao PSZU-ove mogu zahtijevati i dobiti povrat poreza na dividende koji su platili.

39 Takav povrat ne odobrava se investicijskim fondovima koji ne dokažu da ispunjavaju navedene uvjete, uklju?uju?i nerezidentne fondove.

40 Slijedom toga, dok se dividende ispla?ene fondovima kvalificiranima kao PSZU istima ne oporezuju, dividende koje su ispla?ene drugim subjektima, uklju?uju?i investicijske fondove sa sjedištem u drugim državama ?lanicama, oporezuju se na taj na?in.

41 Iz toga proizlazi da investicijski fond koji ispunjava uvjete za PSZU ima, kad je rije? o primljenim dividendama, povoljniji porezni tretman od onoga koji imaju investicijski fondovi koji ne ispunjavaju navedene uvjete, uklju?uju?i nerezidentne investicijske fondove.

42 S tim u vezi valja podsjetiti na to da je svaka država ?lanica dužna da u skladu s pravom Unije uredi svoj sustav oporezivanja ispla?ene dobiti i da u tom okviru definira poreznu osnovicu i poreznu stopu koje se primjenjuju na dioni?are koji primaju dividende (vidjeti osobito presude od 20. svibnja 2008., Orange European Smallcap Fund, C-194/06, EU:C:2008:289, t. 30.; od 20. listopada 2011., Komisija/Njema?ka, C-284/09, EU:C:2011:670, t. 45. i od 30. lipnja 2016., Riskin i Timmermans, C-176/15, EU:C:2016:488, t. 29.).

43 Iz toga slijedi da su, radi poticanja upotrebe posredovanja subjekata za zajedni?ka ulaganja, države ?lanice slobodne predvidjeti poseban sustav oporezivanja koji se primjenjuje na te subjekte i na dividende koje oni primaju kao i definirati materijalne i formalne pretpostavke koje valja ispuniti kako bi se ostvarilo pravo obuhva?enosti takvim sustavom (vidjeti u tom smislu presude od 9. listopada 2014., van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, t. 47. i od 24. listopada 2018., Sauvage i Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, t. 34.).

44 Usto, na?elu porezne autonomije država ?lanica svojstveno je to da potonje odre?uju dokaze potrebne za utvr?ivanje toga da su ispunjeni uvjeti za ostvarivanje prava obuhva?enosti takvim sustavom (vidjeti u tom smislu presude od 30. lipnja 2011., Meilicke i dr., C-262/09, EU:C:2011:438, t. 37.; od 9. listopada 2014., van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, t. 47. i od 24. listopada 2018., Sauvage i Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, t. 34.).

45 Međutim, države članice moraju ostvarivati svoju poreznu autonomiju uz poštovanje zahtjeva koji proizlaze iz prava Unije, osobito onih koje nameću odredbe Ugovora koje se odnose na slobodno kretanje kapitala (presuda od 30. lipnja 2011., Meilicke i dr., C-262/09, EU:C:2011:438, t. 38.).

46 Slijedom toga, uspostava posebnog sustava za subjekte za zajednička ulaganja, osobito priroda uvjeta potrebnih za ostvarivanje prava na njega i dokazi koje treba podnijeti u tu svrhu, ne smije imati ograničenje slobodnog kretanja kapitala.

47 Na drugo i treće pitanje valja odgovoriti uzimajući u obzir ta razmatranja.

Drugo pitanje

48 Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 63. UFEU-a tumačiti na način da mu se protivi propis države članice kojim je predviđeno da se nerezidentnom investicijskom fondu zbog toga što nije podnio dokaze da o tome njegovi dioničari ili imatelji udjela ispunjavaju uvjete utvrđene tim propisom ne odobrava povrat poreza na dividende koji je bio obustavljen od dividendi koje je primio od subjekata sa sjedištem u toj državi članici.

49 S tim u vezi iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da mjere zabranjene člankom 63. stavkom 1. UFEU-a, kao ograničenja kretanja kapitala, uključuju mjere koje su takve naravi da odvrću nerezidente od ulaganja u državi članici ili pak rezidente te države članice od ulaganja u drugim državama (vidjeti osobito presude od 10. travnja 2014., Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, t. 39. i od 22. studenoga 2018., Sofina i dr., C-575/17, EU:C:2018:943, t. 23. i navedenu sudsku praksu).

50 Stoga, prvo, valja provjeriti mogu li uvjeti koji se odnose na dioničare ili imatelje udjela investicijskog fonda koje je utvrdila država članica i kojima je uvjetovana mogućnost tog fonda da zahtijeva povrat poreza na dividende koji je platio odvratiti nerezidentni investicijski fond od ulaganja u toj državi članici. Drugo, valja utvrditi mogu li dokazi koje nerezidentni investicijski fondovi u tu svrhu moraju podnijeti potonje odvratiti od ulaganja u navedenoj državi članici.

51 Kao prvo, kad je riječ o tim uvjetima, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da su od 2002. do 2006. uvjetima koji su se odnosili na vlasničku strukturu bili predviđeni pragovi udjela koje imatelji dionica ili potvrda o udjelima fonda nisu smjeli prekoračiti kako bi se potonji mogao kvalificirati kao PSZU. Ti pragovi razlikovali su se ovisno o tome jesu li dionice ili potvrde o udjelima bile službeno uvrštene na amsterdamsku burzu ili nisu.

52 Naime, ako su dionice ili potvrde o udjelima fonda bile službeno uvrštene na amsterdamsku burzu, nisu mogli biti obuhvaćeni sustavom PSZU-ova fondovi čiji je 45 % ili više dionica ili udjela držao subjekt koji je bio obveznik poreza na dobit ili subjekt čija se dobit oporezivala porezom na dobit u pogledu njegovih dioničara ili imatelji udjela ni fondovi u kojima je fizička osoba sama držala 25 % ili više udjela. Suprotno tomu, ako dionice ili potvrde o udjelima fonda nisu bile službeno uvrštene na amsterdamsku burzu, njih 75 % ili više morale su držati fizičke osobe, subjekti koji nisu obveznici poreza na dobit, kao što su mirovinski fondovi i dobrotvorne organizacije ili drugi PSZU-ovi, a da pritom fizička osoba sama ne drži 5 % ili više udjela ili 25 % ili više udjela, ako je subjekt uvršten na temelju zakona o nadzoru investicijskih fondova.

53 Iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje također proizlazi da, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom primjenjivim od 1. siječnja 2007., kako bi mogli biti obuhvaćeni sustavom PSZU-a, dionice ili udjeli subjekta za ulaganja moraju biti uvršteni u trgovanje na tržištu financijskih instrumenata, poput onoga predviđenog zakonom o financijskim tržištima i njihovu nadzoru ili fond

ili njegov upravitelj moraju raspolagati odobrenjem za rad ili na temelju navedenog zakona biti oslobođeni obveze da njime raspoložu. Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da više nije važno jesu li dionice ili udjeli investicijskog fonda uvršteni na amsterdamsku burzu.

54 Valja utvrditi da nacionalno zakonodavstvo o kojem je riječ u glavnom postupku, koje se primjenjivalo u razdoblju 2002. – 2006., kao i ono koje se primjenjivalo od 1. siječnja 2007., nije razlikovalo rezidentne i nerezidentne investicijske fondove tako da su se uvjeti za povrat poreza na dividende primjenjivali bez razlike na te dvije vrste fondova.

55 Međutim, nacionalno zakonodavstvo koje se bez razlike primjenjuje na rezidentne i nerezidentne gospodarske subjekte može predstavljati ograničene slobodnog kretanja kapitala. Naime, iz sudske prakse Suda proizlazi da čak i razlikovanje koje se temelji na objektivnim kriterijima može stvarno nepovoljno djelovati na prekogranične situacije (vidjeti u tom smislu presudu od 5. veljače 2014., *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, t. 37. do 39.).

56 Tome je tako kada nacionalno zakonodavstvo koje se bez razlike primjenjuje na rezidentne i nerezidentne gospodarske subjekte porezne pogodnosti daje samo u situacijama u kojima subjekt ispunjava uvjete ili obveze koje su po svojoj prirodi ili stvarno svojstvene nacionalnom tržištu, tako da ih mogu ispuniti samo gospodarski subjekti prisutni na nacionalnom tržištu a nerezidentni gospodarski subjekti koji imaju usporediva obilježja u pravilu ih ne ispunjavaju (vidjeti u tom smislu presude od 9. listopada 2014., *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, t. 36. i 37. i od 8. lipnja 2017., *Van der Weegen i dr.*, C-580/15, EU:C:2017:429, t. 29.).

57 S tim u vezi, što se tiče nacionalnog zakonodavstva o kojem je riječ u glavnom postupku, koje se primjenjivalo u razdoblju 2002. – 2006., iz navoda sadržanih u odluci kojom se upućuje prethodno pitanje, poput onih izloženih u točki 52. ove presude, proizlazi da su investicijski fondovi čije dionice ili udjeli nisu bili uvršteni na amsterdamsku burzu trebali ispuniti strože uvjete od investicijskih fondova čije su dionice ili udjeli bili uvršteni na tu burzu.

58 Stoga je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri nisu li uvjet koji se odnosi na dionice, a temelji se na uvrštenju dionica i udjela investicijskog fonda na amsterdamsku burzu, po svojoj prirodi ili stvarno poglavito mogli ispuniti samo rezidentni investicijski fondovi, dok ga nerezidentni investicijski fondovi, čije dionice i udjeli nisu bili uvršteni na amsterdamsku, nego neku drugu burzu, u pravilu nisu ispunjavali.

59 Što se tiče nacionalnog zakonodavstva koje se primjenjuje od 1. siječnja 2007., iz navoda sadržanih u odluci kojom se upućuje prethodno pitanje, poput onih izloženih u točki 53. ove presude, proizlazi da, kako bi mogli biti obuhvaćeni sustavom PSZU-a, dionice ili udjeli subjekta za ulaganja moraju biti uvršteni u trgovanje na tržištu financijskih instrumenata, poput onoga predviđenog zakonom o financijskim tržištima i njihovu nadzoru. Na temelju tog zakonodavstva, tim je sustavom obuhvaćen i fond ili njegov upravitelj koji raspoložu odobrenjem za rad ili koji su na temelju navedenog zakona oslobođeni obveze da njime raspoložu.

60 S tim u vezi, na sudu je koji je uputio zahtjev da provjeri mogu li uvjete utvrđene potonjim zakonodavstvom po svojoj prirodi ili stvarno ispuniti poglavito samo rezidentni investicijski fondovi i ne isključuju li oni stvarno od obuhvaćenosti tim sustavom nerezidentne investicijske fondove koji ispunjavaju slične uvjete u državama članicama njihova sjedišta.

61 Kao drugo, kad je riječ o dokazima koje nerezidentni investicijski fondovi moraju podnijeti kako bi dokazali da ispunjavaju uvjete koji im omogućuju da budu obuhvaćeni sustavom PSZU-ova i da stoga ostvare povrat poreza na dividende koji su platili, valja podsjetiti na to da porezna tijela države članice imaju pravo od poreznog obveznika zahtijevati dokaze koje smatraju

potrebna za ocjenu toga jesu li ispunjeni uvjeti za poreznu pogodnost predviđeni predmetnim zakonodavstvom i stoga treba li dodijeliti navedenu pogodnost (presuda od 10. veljače 2011., Haribo Lakritzen Hans Riegel i Österreichische Salinen, C-436/08 i C-437/08, EU:C:2011:61, t. 95. i navedena sudska praksa). Sadržaj, oblik i stupanj detaljnosti informacija koje porezni obveznik mora podnijeti kako bi ostvario pravo na poreznu pogodnost utvrđuje država članica koja daje takvu pogodnost kako bi joj se omogućila pravilna primjena poreza (vidjeti u tom smislu presudu od 9. listopada 2014., van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, t. 52.).

62 Međutim, kako se nerezidentnom poreznom obvezniku ne bi onemogućilo ili pretjerano otežalo ostvarenje porezne pogodnosti, od njega se ne može zahtijevati da podnese dokaze koji su u svakom pogledu u skladu s oblikom i stupnjem detaljnosti popratne dokumentacije predviđene nacionalnim zakonodavstvom države članice koja daje takvu pogodnost, ako usto dokazi koje je podnio taj porezni obveznik državi članici omogućuju jasnu i preciznu provjeru toga jesu li ispunjeni uvjeti za dobivanje predmetne porezne pogodnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 30. lipnja 2011., Meilicke i dr., C-262/09, EU:C:2011:438, t. 46.). Naime, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 72. svojega mišljenja, nerezidentni porezni obveznici ne mogu biti podvrgnuti prekomjernom administrativnom opterećenju zbog kojeg stvarno ne bi mogli biti obuhvaćeni poreznom pogodnošću.

63 U glavnom predmetu sud koji je uputio zahtjev iznosi da KA Deko ne može ispuniti uvjete koji se odnose na vlasničku strukturu zbog odabranog sustava uvrštenja dionica u trgovanje na tržištu koji mu ne omogućuje da zna tko su njegovi imatelji udjela.

64 Stoga se čini da se nemogućnost podnošenja dokaza o uvjetima koji se odnose na vlasničku strukturu ne proizlazi ni iz složenosti svojstvene zatraženim informacijama, ni iz zahtijevanog dokaznog sredstva, ni pak iz zakonske nemogućnosti prikupljanja navedenih podataka zbog primjene zakonodavstva o zaštiti podataka, koje provodi Direktivu 95/46, nego je rezultat izbora predmetnih fondova u pogledu modela uvrštenja udjela u trgovanje na tržištu.

65 U tim okolnostima manjkav protok informacija ka gospodarskom subjektu nije problem koji bi morala rješavati predmetna država članica (vidjeti presude od 10. veljače 2011., Haribo Lakritzen Hans Riegel i Österreichische Salinen, C-436/08 i C-437/08, EU:C:2011:61, t. 98. i od 30. lipnja 2011., Meilicke i dr., C-262/09, EU:C:2011:438, t. 48.).

66 Budući da su rezidentnim investicijskim fondovima koji su odabrali sustav uvrštavanja udjela u trgovanje na tržištu koji odgovara onome koji je odabrao KA Deko u glavnom predmetu nametnuti i zahtjevi u pogledu dokaza o kojima je riječ u glavnom postupku, provjera čega je na sudu koji je uputio zahtjev, odbijanje toga da se nerezidentnom investicijskom fondu vrati porez na dividende koji je platio, jer taj fond nije uspio dostatno dokazati to da ispunjava te uvjete, ne predstavlja nepovoljno postupanje s nerezidentnim investicijskim fondom.

67 Slijedom toga, s obzirom na sve prethodno navedeno, na drugo pitanje valja odgovoriti tako da članak 63. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se ne protivi propis države članice kojim je predviđeno da se nerezidentnom investicijskom fondu, zbog toga što nije podnio dokaze da o tome njegovi dioničari ili imatelji udjela ispunjavaju uvjete utvrđene tim propisom, ne odobrava povrat poreza na dividende koji je bio obustavljen od dividendi koje je primio od subjekata sa sjedištem u toj državi članici, samo ako ti uvjeti stvarno ne stavljaju u nepovoljniji položaj nerezidentne investicijske fondove i ako porezna tijela zahtijevaju da dokaz o ispunjenju navedenih uvjeta podnesu i rezidentni investicijski fondovi, provjera čega je na sudu koji je uputio zahtjev.

Treće pitanje

68 Svojim trećim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 63. UFEU-a tumačiti na način da mu se protivi propis države članice kojim je predviđeno da se nerezidentnom investicijskom fondu ne odobrava povrat poreza na dividende koji je trebao platiti u toj državi članici zbog toga što ne ispunjava uvjete koji se primjenjuju na taj povrat, odnosno zbog toga što svoje prihode od investicija ne isplaćuje u cijelosti svojim dioničarima ili imateljima udjela svake godine najkasnije u roku od osam mjeseci od isteka poslovne godine, iako se u državi njegova sjedišta u skladu s važećim zakonskim propisima prihodi od investicija koji nisu isplaćeni smatraju isplaćenima ili su uključeni u porez kojim ta država članica oporezuje dioničare ili imatelje udjela kao da je ta dobit bila isplaćena.

69 Kao što proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, uvjet koji se primjenjuje na povrat poreza na dividende i koji se odnosi na raspodjelu dobiti fonda formuliran je općenito i njime se ne razlikuje rezidentni od nerezidentnog investicijskog fonda. Naime, i rezidentni i nerezidentni investicijski fondovi moraju ispuniti taj uvjet kako bi imali pravo na povrat plaćenog poreza na dividende.

70 Međutim, uzimajući u obzir sudsku praksu navedenu u točkama 55. i 56. ove presude, valja provjeriti može li takav uvjet, iako se primjenjuje bez razlike, stvarno staviti u nepovoljniji položaj nerezidentne investicijske fondove.

71 Kao što je navedeno u točki 43. ove presude, u nedostatku usklađenosti na razini Europske unije, radi poticanja upotrebe posredovanja subjekata za zajednička ulaganja, države članice slobodne su predvidjeti poseban sustav oporezivanja koji se primjenjuje na te subjekte i na dividende koje oni primaju kao i definirati materijalne i formalne pretpostavke koje valja ispuniti kako bi se ostvarilo pravo obuhvaćenosti takvim sustavom. Stoga su uvjeti utvrđeni za takve sustave nužno svojstveni svakoj državi članici i međusobno se razlikuju.

72 Usto, slobodno kretanje kapitala ne može se razumjeti na način da je država članica dužna prilagoditi svoja porezna pravila ovisno o poreznim pravilima druge države članice kako bi u svim situacijama osigurala oporezivanje koje uklanja svaku nejednakost koja proizlazi iz nacionalnih poreznih zakonodavstava, s obzirom na to da odluke koje porezni obveznik donese u pogledu ulaganja u drugoj državi članici za njega mogu biti, ovisno o slučaju, više ili manje povoljne, odnosno nepovoljne (presuda od 7. studenoga 2013., K, C-322/11, EU:C:2013:716, t. 80. i navedena sudska praksa).

73 Međutim, uvjetovati mogućnost ostvarivanja povrata poreza po odbitku strogim poštovanjem uvjeta predviđenih nacionalnim zakonodavstvom, neovisno o zakonskim uvjetima kojima nerezidentni investicijski fondovi podliježu u državi svojeg sjedišta, ostavilo bi mogućnost ostvarivanja povoljnog tretmana dividendi samo za rezidentne investicijske fondove. Naime, uz pridržaj provjere suda koji je uputio zahtjev, rezidentni investicijski fondovi općenito mogu ispuniti sve uvjete utvrđene zakonodavstvom svoje države sjedišta, dok nerezidentni investicijski fondovi općenito mogu ispuniti samo uvjete koje je utvrdila država njihova sjedišta.

74 U tim okolnostima ne može se isključiti da se nerezidentni investicijski fond koji zbog regulatornog okvira koji je na snazi u državi članici njegova sjedišta ne ispunjava sve uvjete koje nameće država članica koja daje predmetnu poreznu pogodnost ipak nalazi u bitnome u situaciji koja je usporediva s onom rezidentnog investicijskog fonda koji ispunjava sve uvjete.

75 Stoga, kako uvjeti predviđeni zakonodavstvom države članice, iako se bez razlike primjenjuju na rezidentne i nerezidentne investicijske fondove, ne bi stvarno stavljali u nepovoljniji položaj nerezidentne investicijske fondove, potonji moraju moći dokazati da se, osobito zbog regulatornog okvira koji je na snazi u državi njihova sjedišta, nalaze u situaciji koja je usporediva s

onom rezidentnih investicijskih fondova koji ispunjavaju te uvjete.

76 Iz sudske prakse Suda proizlazi da usporedivost situacije s prekograničnim elementom i unutarnje situacije treba ispitivati vodeći računa o svrsi predmetnih nacionalnih odredaba te o njihovom cilju i sadržaju (vidjeti osobito presudu od 2. lipnja 2016., Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, t. 48. i navedenu sudsku praksu).

77 S tim u vezi iz spisa kojim raspolaže Sud proizlazi da je uvjet koji se odnosi na raspodjelu dobiti vezan uz cilj sustava PSZU-ova čija je namjena ta da povrat ulaganja koja pojedinac ostvari posredstvom subjekta za ulaganja bude isti kao i povrat pojedinačno ostvarenih ulaganja. U tu svrhu, iz tog spisa također proizlazi da je nacionalni zakonodavac smatrao da je ključno da subjekti za ulaganja dobiti od ulaganja što brže prenesu štedišama čije su fondove uložili.

78 Kad je riječ o vezi između obveze raspodjele dobiti i oporezivanja na razini ulagača, iz spisa kojim raspolaže Sud proizlazi i to da je obveza raspodjele dovela do primjene poreza na prihode. Međutim, zbog uvođenja paušalnog poreza na godišnji povrat u 2001., koji se za pojedince izražava neovisno o stvarnom povratu koji su oni dobili od svojih dionica ili drugih ulaganja, tužitelj u glavnom postupku, intervenijenti u glavnom postupku i Europska komisija pitaju se o neophodnosti raspodjele dobiti fonda radi postizanja cilja neutralnosti oporezivanja između izravnih ulaganja i onih provedenih posredstvom investicijskog fonda.

79 U predmetnom slučaju na sudu je koji je uputio zahtjev, koji je jedini nadležan za tumačenje nacionalnog prava, da, uzimajući u obzir sve elemente poreznog zakonodavstva o kojem je riječ u glavnom postupku i čitav nacionalni porezni sustav, utvrdi glavni cilj na kojem počinje uvjet raspodjele dobiti.

80 Iako se čini da je cilj koji se nastoji postići taj da ulagači koji su se koristili uslugama investicijskog fonda što brže dobiju dobit koju su ostvarili, nerezidentni investicijski fond koji ne isplaćuje prihode od svojih ulaganja, iako ih se smatra isplaćenima, ne nalazi se u situaciji koja je objektivno usporediva s onom rezidentnog investicijskog fonda koji isplaćuje svoje prihode pod uvjetima predviđenima nacionalnim zakonodavstvom.

81 Suprotno tomu, ako je cilj koji se nastoji postići poglavito oporezivanje dobiti dioničara investicijskog fonda, valja smatrati da se rezidentni investicijski fond koji stvarno isplaćuje svoju dobit i nerezidentni investicijski fond čija dobit nije isplaćena, ali se smatra isplaćenom te je oporezovana kao takva na razini dioničara navedenog fonda, nalaze u objektivno usporedivoj situaciji. Naime, u oba slučaja oporezivanje je premješteno s investicijskog fonda na dioničara.

82 U potonjoj bi situaciji odbijanje države članice da nerezidentnom investicijskom fondu vrati porez na dividende koji je on platio u toj državi članici zato što on svojim dioničarima ili imateljima udjela u cijelosti ne isplaćuje prihode od investicija svake godine najkasnije u roku od osam mjeseci od isteka poslovne godine, dok se u državi članici sjedišta tog fonda, na temelju važećih zakonskih odredbi, prihodi od investicija koji nisu isplaćeni smatraju isplaćenima ili su uključeni u porez kojim ta država članica oporezuje dioničare ili imatelje udjela navedenog fonda kao da je ta dobit bila isplaćena, predstavljalo ograničenje slobodnog kretanja kapitala.

83 Međutim, takvo ograničenje može se dopustiti samo ako je opravdano važnim razlozima u općem interesu, ako je prikladno za osiguranje ostvarenja cilja koji se njime želi postići i ako ne prekoračuje ono što je nužno za njegovo postizanje (presuda od 24. studenoga 2016., SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, t. 56.).

84 Valja ipak istaknuti da se u glavnom predmetu nizozemska vlada nije pozvala na takve razloge kad je riječ o uvjetu koji se odnosi na raspodjelu dobiti predmetnog investicijskog fonda.

85 U tim okolnostima na treće pitanje valja odgovoriti tako da članak 63. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice kojim je predviđeno da se nerezidentnom investicijskom fondu ne odobrava povrat poreza na dividende koji je trebao platiti u toj državi članici zbog toga što ne ispunjava uvjete koji se primjenjuju na taj povrat, odnosno zbog toga što svoje prihode od investicija ne isplaćuje u cijelosti svojim dioničarima ili imateljima udjela svake godine najkasnije u roku od osam mjeseci od isteka poslovne godine, ako se u državi njegova sjedišta prihodi od investicija koji nisu isplaćeni smatraju isplaćenima ili su uključeni u porez kojim ta država članica oporezuje dioničare ili imatelje udjela kao da je ta dobit bila isplaćena i ako se, s obzirom na cilj na kojem poživaju ti uvjeti, takav fond nalazi u situaciji koja je usporediva s onom rezidentnog fonda koji ima pravo na povrat tog poreza, provjera treba je na sudu koji je uputio zahtjev.

Troškovi

86 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

1. **Članak 63. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se ne protivi propis države članice kojim je predviđeno da se nerezidentnom investicijskom fondu zbog toga što nije podnio dokaze da o tome njegovi dioničari ili imatelji udjela ispunjavaju uvjete utvrđene tim propisom ne odobrava povrat poreza na dividende koji je bio obustavljen od dividendi koje je primio od subjekata sa sjedištem u toj državi članici, samo ako ti uvjeti stvarno ne stavljaju u nepovoljniji položaj nerezidentne investicijske fondove i ako porezna tijela zahtijevaju da dokaz o ispunjenju navedenih uvjeta podnesu i rezidentni investicijski fondovi, provjera treba je na sudu koji je uputio zahtjev.**

2. **Članak 63. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice kojim je predviđeno da se nerezidentnom investicijskom fondu ne odobrava povrat poreza na dividende koji je trebao platiti u toj državi članici zbog toga što ne ispunjava uvjete koji se primjenjuju na taj povrat, odnosno zbog toga što svoje prihode od investicija ne isplaćuje u cijelosti svojim dioničarima ili imateljima udjela svake godine najkasnije u roku od osam mjeseci od isteka poslovne godine, ako se u državi njegova sjedišta prihodi od investicija koji nisu isplaćeni smatraju isplaćenima ili su uključeni u porez kojim ta država članica oporezuje dioničare ili imatelje udjela kao da je ta dobit bila isplaćena i ako se, s obzirom na cilj na kojem poživaju ti uvjeti, takav fond nalazi u situaciji koja je usporediva s onom rezidentnog fonda koji ima pravo na povrat tog poreza, provjera treba je na sudu koji je uputio zahtjev.**

Potpisi

* Jezik postupka: nizozemski